

ANDREI ȚURCANU

CARTIER POPULAR

ANDREI ȚURCANU (1 septembrie 1948, Cigărleni, Ialoveni), critic literar și poet. A absolvit Școala Medie din Hâncești (1966) și Facultatea de Filologie a Universității de Stat din Chișinău (1971). Doctor în științe filologice. Între 1975 și 1990 este cercetător științific la Institutul de Limbă și Literatură al Academiei de Științe din Moldova. Ales în 1990 deputat în primul Parlament democrat, în 1993 va fi numit consilier prezidențial, apoi din nou consilier și purtător de cuvânt al președintelui Republicii Moldova (1997–1999). Din 2002 funcționează ca profesor la Universitatea Pedagogică „Ion Creangă” din Chișinău. Din 2010 este șeful Sectorului de literatură română contemporană la Institutul de Filologie al AȘM. Alături de cărți de critică literară – *Martor ocular* (1983), *Regăsirea numelui* (în limba rusă, 1990), *Bunul simț* (1996), *Arheul marginii și alte figuri* (2013) –, a tipărit și culegerile de versuri *Cămașa lui Nessos* (1988, ed. II – 1996), *Elegii pentru mintea cea de pe urmă* (2000), *Destin întors* (2005), *Iisus prin miriști* (2006), *Estuar* (2008), *Plânsul Centaurului* (2008), *Interior în roșu aprins* (2012), *Verde regal* (2014), precum și eseu *Sabatul sau Noaptea vrăjitoarelor politicii moldovenești* (2000). I s-au decernat Premiul Centrului Independent de Jurnalism (1999), Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova (2000), Premiul Uniunii Scriitorilor „Grigore Vieru” (2012), Premiul pentru eseu al Ministerului Culturii – Salonul internațional de carte, Chișinău (2013) și Premiul Național pentru Literatură (2016).

„O cultură capabilă să producă spirite critice ca Andrei Țurcanu are viitor, oricât de jos ar ajunge disperarea ultimelor generații. El posedă scepticismul constructiv al unei minți disociative penetrante, echilibrată, totodată, degajând un anume tragism ființial care-l recomandă pentru realizări culturale în măsură să depășească provizoritatea, care pândește o mare parte din literatura basarabeană.”

Theodor CODREANU

CARTIER POPULAR

ANDREI ȚURCANU

Dreptul la nume

*O antologie a poeziei șaizeciste
din Basarabia*

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Victor Pânzaru
Coperta seriei: Vitalie Coroban
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Valeria Idjilov
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Andrei ȚURCANU
DREPTUL LA NUME
Ediția I, noiembrie 2016

© 2016, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerului Culturii.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Țurcanu, Andrei.

Dreptul la nume : O antologie a poeziei saiezeceiste din Basarabia / Andrei Țurcanu ;
cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău : Cartier, 2016 (Tipogr. "Bons Offices"). – 304 p. –
(Colecția "Cartier popular" / coord. de Gheorghe Erizanu, ISBN 978-9975-79-891-4).
500 ex.

ISBN 978-9975-86-131-1.

821.135.1(478)-1

Ț 94

Fenomenul șaizecist: recuperări ale (est)eticului

Lectura integrală a poeziei șaizeciste din stânga Prutului în ordinea cronologică a aparițiilor editoriale, după cum m-am convins, nu e nici pe departe o ocupație agreabilă. Dar nici lipsită de surprize. Unele de-a dreptul fascinante.

După dezastrul dramatic lăsat în urmă de deceniul post-belic, perioada de timp cuprinsă între 1955 și 1975 are pentru cultura românească din Basarabia valențele unor frământări patetice, cu descătușări de energii și regăsiri fundamentale. Literatura, dar și celelalte genuri de artă exultă o ardență baladescă a deschiderii și autenticității. Fără cuceririle celor douăzeci de ani, în ciuda ezitărilor din epocă și de mai târziu și a concesiilor față de preceptele dogmatismului oficial, spiritul de creativitate autohton ar fi sucombat cu siguranță în spațiul dintre Prut și Nistru. Exemplul Transnistriei interbelice și a ideologilor ei proletcultiști, românofobi feroce căliți în lupta de clasă a anului 1937, trimiși după război la Chișinău ca falangă de încredere a partidului în lupta cu vestigiile trecutului „burghezo-moșieresc”, este de o concludență categorică.

Șaizecismul ca efort de relansare a unei tradiții de continuitate creatoare a fost șansa istorică de supraviețuire a Basarabiei în expresia ei originară de spiritualitate românească. Aceasta e valoarea și semnificația esențială a fenomenului. Celelalte, dacă e să ne referim la particularitățile diverselor categorii de artă sau de genuri literare aparte, sunt derivate cu

specificările de rigoare necesare, care însă nu pot face abstracție de (*est*)etica de bază a curentului general.

În poezie, fenomenul șaizecist nu are un caracter pronunțat generaționist. Apariția unui Labiș în Basarabia era imposibilă. Fractura culturală operată aici după război a fost una brutală, completă, cu implicații, lingvistice mai ales, lamentabile. Doar scriitorii mai în vârstă, cu o experiență mai mult sau mai puțin semnificativă în cadrul literaturii române antebelice, au fost în stare să dibuie alte orizonturi de creație. În deschiderile firave care se întrevăd, ei sunt primii care descoperă teme și motive insolite, de un curaj oarecum neobișnuit pentru climatul general de suspiciune și teroare. E ceva cu totul neașteptat pentru peisajul arid emanat de directivele oficiale.

Un patos interogativ, din care răzbate drama tăcerilor impuse și, în sfârșit, detonate, îl conduce pe Andrei Lupan de la muștrările trădării unor rosturi umane superioare spre ardorile unor zămisliuri cosmice de noi începuturi, deschide în tradiția folclorică, pe care până atunci poetul a interpretat-o îngust și facil, la nivelul anecdotei și a versificației oralizante, o nișă de profunzimi cu descinderi într-o kalokagathie națională. Dintr-o memorie din care n-a fost extirpată până la capăt experiența poeziei românești interbelice răzbat ecouri barbiene și argheziene. Suflul romantic specific pentru întreaga epocă e trecut prin experiența panteismului cosmic din creația lui Ion Barbu. În ritmurile și încifrările aceluiași poet găsește autorul basarabean un suport pentru exteriorizarea, peste câțiva ani, a umorilor sale declanșate de niște experimente poetice excesive. Aș mai remarca și recursul la marile clamări și imprecății argheziene prin care el încearcă să surprindă haosul lumii și să-l răsplămădească în elanurile stringente ale unei noi ordini universale.

O latență cosmicistă în debordanța ei primară, pe care George Meniuc o trece mai târziu prin filtrul opac al unui discurs reflexiv și prețios, iar Paul Mihnea, Anatol Gugel și – mult

mai încoace – Valentin Roșca îi identifică analogii în „fractaliile” confesive ale unui univers intim în sfârșit recuperat.

Dar, în subsidiar, și o tradiție a locului ca spațiu matriceal, ca *axis mundi* al regăsirii de sine, al adeziunii necondiționate și transcenderii prin devotament și sacralizare. Expresie, mai întâi, la Nicolai Costenco, a dramei basarabeanului întors din Siberii („Aici eu am să-mi scutur spicul”), acest *spiritus loci* devine peste un deceniu, la autorii tineri, imperativ existențial al „purtătorului de nume”, argument de rezistență și forță de dăinuire prin identificările cu „verbul matern” ori raportările la însemnele concrete de peisaj și habitat, la simbolurile consacrate de un timp imemorabil.

După dramele conștiinței trezite din inhibițiile fricii și lașității, sentimentul naturii, cu o doză de ruralism implicit într-un cadru unde etajele creșteau doar în poemele trubadurilor „zărilor albastre”, a fost supapa prin care poezia se eschivează de „îndatoririle” sociale fără ca poezii să fie acuzați de păcatul „grav” al evaziunii intimiste. Și aici tradiția liricii antebelice românești iese la suprafață ca într-un palimpsest, în primul rând prin ecouri din poezia lui Topârceanu și lirica ardelenilor, apoi prin aderența la viziunile blagiene ale spațiului. Tentația blagiană, dacă e să aduc o pildă, a fost hotărâtoare pentru revenirea la uneltele poeziei în cazul unui autor ca Liviu Deleanu, cântăreț postbelic asiduu al „tineretii comsomoliste”. După 1968 modelul liricii lui Lucian Blaga planează asupra unei bune părți din poezia basarabeană până la o încremenire statuară într-o rusticitate atemporală, îngustându-i, pe de o parte, orizonturile, dar, în cazul poeziei lui Grigore Vieru, oferindu-i șansa unor aprofundări și esențializări remarcabile prin joncțiunea cu un filon liric orfic fundamental al sec. XX. Cert e că, în abundența maculaturii oficioase și deriva estetică generală de la sfârșitul anilor 50, reflexele diferitelor tipare poetice au avut un efect stimulator în efortul de recuperare a lirismului și de redefinire a statutului poetului și a poeziei.

Firește, ralierea la unele sau la alte modele nu e nici pe departe o acțiune concertată, programatică. Fiecare autor scrie pe cont propriu, în condițiile unor restricții și suspiciuni draconice. De aici și spectrul mai degrabă accidental decât diversificat al modelelor literare de referință. Predomină lecturile subiective, reminiscentele contactelor proprii și regăsirile de creație personale în opera unor autori români sau din alte literaturi. Exemplul cel mai concludent, cred, este ascendența simbolistă din poezia lui Aureliu Busuioc. E primul autor care etalează tranșant un program de „daltonism” (est)etic, afișând cu ostentație opțiunea pentru viziunea subiectivă înaintea văzului, mizând, în tradiția ușor de identificat în poezia românească de la începutul secolului, pe un instrumentariu poetic „desuet”, cu o atributică prevalent „muzicală”, experimentând tonuri melodice care evocă visarea, evaziunea, exoticalul și sugerează inefabilul într-un gest de estetism sfidător în contextul dogmatic de atunci. Ciudat, dar explicabil prin evidența la poezii basarabeni din epocă a unor goluri de lectură pe care nu le-au mai putut suplini, e faptul că Aureliu Busuioc, cu doar câțiva ani mai în vârstă decât tinerii debutanți ai anilor 60, dar absolvent al unui liceu din România, n-a avut nici emuli, nici epigoni. Experimentul său de poezie va rămâne unul de o demnă singularitate.

Spre deosebire de tradiția eminesciană, aceasta, în conexiune cu răsfârngerile blagiene, a impulsionat un curent liric major care va domina în continuare peisajul poeziei basarabene, impulsionând și o întreagă literatură epigonică adiacentă. Prestigiul unor autori emblematici instituționalizați de manualele școlare și cursurile universitare, dar, probabil, și abundența constantă a producției aparținând acestui gen de poeticitate, a determinat și gustul de poezie ușor retardat al câtorva generații de cititori din Basarabia, pe care l-a fixat, regretabil, în limitele unui lirism diluat. Un Eminescu descoperit târziu, de neregăsit în primele volume ale debutanților

de la începutul anilor 60, îmbrățișat de aceștia, doar câțiva ani mai târziu, cu fervoarea modelului sacru, alături de alte câteva modele fundamentale (Miorița, Meșterul Manole, Mama) și ridicat la rang de mitologie poetică națională întemeietoare. Dincolo de (est)etica recuperatoare a eminescianismului basarabenilor, într-adevăr, nu putem să nu remarcăm un efort de întemeiere (un fel de „a doua descălecare” lirică în plin secol XX) care suplinește un gol produs de o istorie ingrătă. Dar mai este ceva. Unii critici au văzut în această tentație eminesciană și folclorică o racordare defazată, ceea ce este adevărat doar în expresia epigonică a curentului. Apelul la tradiție stabilește un principiu coagulant de viață națională și vine să susțină o *axă (est)etică de rezistență existențială*, în opoziție cu puterea istorică, *străină*, o *putere a răului*, ostilă, dezagregantă. Din energiile esențiale de sacralitate și caracter ale trecutului își trag sevele cărțile definitorii ale *tinerilor* șazeciști: „Numele tău” de Grigore Vieru, „Sunt verb” de Liviu Damian, „Descânțele de alb și negru” și „Melodica” de Dumitru Matcovschi, „Aripi pentru Manole” și „Pomii dulci” de Gheorghe Vodă, „Firul Ariadnei” și „Cântece de-ascasă” de Anatol Ciocanu etc.

(Est)etica tradiției asumate interferează, în prelungire și completare, cu o (est)etică a modernității asumate. „Sângele rău” rimbaldian, dar și figura excentrică a lui Villon, în care mulți șazeciști își proiectează fervorile insurecționale, verva debordanței imagistice din volumul „Carte de citire” a lui Anatol Codru sau ardentele „clipei de vârf” (Victor Teleucă), freneziile supliciuului și exaltările libertății, a excesivului, a singularului, a bizarului, a viului în contrapunere cu regula, cu standardul mașinist, cu banalul, cu spațiul îngrădit („Țarcul”), cu existența delimitată, cu impuneri coercitive, toate acestea susțin la poezii numiți deja, dar și la Emil Loteanu, Pavel Boțu, Petru Cărare tiparul unei poezii nonconformiste, neomoderniste, apropiată mult de o cvasi disidență literară. Altele sunt și modelele literare invocate sau care pot

fi identificate în text la o lectură atentă. Discursul liric, atunci când trece peste simpla alegorizare esopică subversivă, capătă o expresivitate accentuată, implicând, ca la Anatol Codru, de exemplu, verva imagistică într-un discurs metonimic cu proiecții de simboluri globalizante. Un suflu liric comun cu cel din Țară se observă nu numai în temele și motivele de suprafață. În poezia de mai încoace regăsim clar la șaizeciștii basarabeni similitudini structurale de profunzime cu poezia lui Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Ion Gheorghe ș.a.

Prutul va rămâne multă vreme încă un hotar de netrecut, dar cărțile își găsesc calea lor de penetrare în Basarabia. Ciudat, dar „afinitățile electivă” dintre cele două maluri își au și ele meandrele lor. Oniriștii din România rămân fără nici un ecou la Chișinău. Aici constrângerile sunt mai dure, criteriul accesibilității și imperativul scrisului pentru cititorul de masă operează restrictiv, punând sub strictă supraveghere și interzicând excesele de metaforizare și incifrare poetică. Nu sunt permise nici libertățile estetiste. Vor fi încurajate doar cele ale șaptezeciștilor, în linia unui Stănescu eterizat, volatil. În această atmosferă de gravitate și încrâncenare, în urma plutonului de poeți care au debutat la începutul anilor 60 își face drum Nicolae Esinencu. Adoptând cu ostentație un teribilism de bufon literar, el reușește să se „strecoare” la edituri și să impună, în linia poeziei lui Marin Sorescu, un model poetic cu un accentuat substrat ludic. Cu timpul, din „copilul teribil” care exhibă întruna măștile burlescului, ale absurdului și ironiei într-un joc gratuit al imaginației se ridică un poet cu semnele de creație ale altei paradigme literare. În fața debordanței spectaculare ale amplelor sale mizanscene lirice solemnitatea șaizecistă se retrage. După aceste deschideri zgomotoase de porți, optzeciștii basarabeni nu au avut altceva de făcut decât doar să apese mai energic pe latura textualistă a postmodernismului.

Andrei ȚURCANU

Est-Etica
rostirilor târzii

ANDREI LUPAN

(1912-1992)

Geneză

Auzi-o rătăcind pe aproape,
vedenia zurbavă a pădurii.
O scaldă căzând cu murmure
din stânci dezbrăcatele ape.

Verdeața o mângâie crudă
cu salbe de amurg poleind-o,
stejari neclintiți tac s-o prindă,
în cort de frunzari s-o ascundă.

Ca-n falduri de imensă haină,
o soarbe natura în cascade;
râvnită de pândeale toate,
e-n certitudini copleșite de taină.

Cu rodii pe sâni, cu coapsele nude,
dănțuie în bălării virgine;
din vechi dospitori, din tescuire afunde,
o împrășcă aguridele rubine.

Și Pan dezvățatul o zădără,
cu flaut hilar în cioturoase brațe,
cu barba din cărcei de iederă,
viril jinduieste s-o înhațe.

Dar, bubuind, cu beznele pe creste,
se prăvale a durere vaierul furtunii;
e dezlănțuirea așteptărilor terestre
în frenetică și candidă minune.

Și rostul tău irumpe hărăzit naturii,
lovindu-ți în sânge cu fulgere treze.
Dispari în enigma genezei,
răsplămădit și teluric.

Gromovnic

Din ce burzuluitu-te-ai năprasnic,
întunecată zodie și timpurie?
Gonești primejduiri spre noi și cazne
sau te-a smintit preaplinul voiniciei?

Din amorțenie cel Faur se ridică.
Ia vezi prigoană!
Cum le mai abate
a spaimă mugitoare tamazlăcuri,
pe bolțile mițoase de departe!

Aho-aho – ce vraieste astrală,
cu matahale tăbărând primare! –
fug bouri-bourați în zări de smoală,
sub harapnice de fulger, pocnitoare.

Încremenită strajă, bătrânele păduri
pe măguri tac ca la schimbări de eră...
He, meștere buiacule, dar cum ai să te-nduri
să faci pământul vâlmășag cu cerul?

Dar iată-l încă, bubuind mai crunt,
dărâamă podul lumii, nemaiputând să-ncapă...

Și fu potop cum nu s-a mai văzut,
sub semnul Vărsătorului de apă.

Piscul de cremene

Cel din urmă bour
bătea cu copita zdrelită
în cremenea înaltă a Carpaților.
Supremul prag al speciei,
cu ultimul zvâcnet,
în crunta izgonire din viață...
Spumegând,
pe muchia prăpastiei,
bătea din copită
cel din urmă bour.

Acum mai durează
stâncile, negura, brazii,
vedeniile mute
cu-ntoarcerea celor trecute.
El ochii aprinși
îi azvârle-nainte,
ca smulși, despărțiți de orbite,
să-l poarte în bezna ce-l va cuprinde.

Hopul acesta
l-au mai văzut,
ani după ani l-au atins tot mai crunt,
cirezile mândre,
gonite de oameni, de fiare;
mugeau sfârtecate, cu sânge pe ele,
căzând prin petroaiele grele,
fără pricină,
fără cruțare.

Nu-i nimeni prin codri dintre ai săi,
cirezile toate demult le-au stârpit,
ucise-au fost vacile lângă viței.
A rămas el
hăituit, neîmblânzit.
Se aud câinii,
aramele,
pașii –
vin gonașii.
Vin gonașii – huideo, fiară,
din viață afară!

Povestea vorbei

Se văicăra un grai la joacă:
vai, cum mă dați de-a berbeleacul!
Vai, cum m-ați dres cu zorzonele
și mă vopsiți cu toate cele!
Cum mă-ndulciți cu apă chioară
și cu peltea din călimară!

M-ați subțiat la cataramă,
de uit și grebla cum se cheamă,
și „bună ziua” mi-am scrântit-o,
și-amestec țâfna cu gânditul,
iar de la mână pân-la gură
le zic palavrelor cultură.

Astfel căzum la fudulie,
ca o chelie cu tichie
și începum o băjbăială
prin tidva intelectogoală,
sporind știutul pe de rost,
de-a fi mai proști decât am fost! –

așa zicea cel grai sireacul,
iar ei tot îi ziceau să tacă
și-l tot dădeau de-a berbeleacul...

La porțile lui Cronos

De-ar fi, cum sclipește paharul
aieva din grai să apară
mirajul străbun ce-l invoc...
Pace o mie de ani și noroc!

Cronos bătrânule, încruntate,
în noaptea boltită a trecerii tale,
sub legile veșnic fatale,
la porțile surde
nădejdea cea mare mai bate.

E crugul cohortelor multe,
din veac devorate de tine,
și cad în abisuri,
și pier abătute
popoare, credințe, ruine...

Prin săbii trecute,
sub focuri și gloanțe,
și iar sfârțecate de bombe,
apar generații,
dispar generații,
în ciclice hecatombe.

E vrerea destinului – fatum?
Iar lumea e robul pe roată,
ce moartea-n răgazuri o-nfruntă
doar ca să-și facă tortura mai cruntă?

Războaie.
Războaie.
Războaie.

Și gădele trece cu ochi de văpaie
și încă din hău se arată –
veșnicul fatum!
tragicul fatum!

Ci noi între fulgere stăm!
Lovim cu nădejdea în orbul blăstăm
și scrâșnetul lumii sfidăm a-l preface
în pavăză nouă de pace.

Bătrânule Cronos!..

Nou Anul se-așează la rând,
și crugul e-al vieții cum n-a fost nicicând,
și-i cum nici n-a fost pe Olimp
turnat în destine un altfel de timp.

Și iată-ne,
iară și iară,
cu aprig sporita voință amară,
cu-ntreg zguduitul pământ ce se zbate
în dor sfârtecat și sudori picurate,
cu geniul istoriei străluminatul –
cristal sângieriu de credință înaltă –
cu toate vom bate la porțile tale,
în legile tale fatale,
bătrânule Cronos!

Să cadă odată,
să cadă,
să cadă din lege haoticul fatum!

O, nu îngâmfați și orbiți
și nu de neliniști ferți,
ci goi între fulgere stăm,
sub crâncenul fatum blăstăm,
și-n cârcă dureri omenești am adus,
și-i cugetul vremii poruncă de sus,
și geamătul vieții spre el se întoarce,
strigându-și suprema poruncă de pace...

Și-n lacrimi sclipește paharul,
și steaua nădejzii coboară,
sfințind cu lumini fără' de moarte
mirajul trudit de departe-departee...

Ceas nelegiuit

A-u-u-u, de departe auzi?
E miezul de noapte ursuz,

când cheamă sub vreme înapoi,
tăcerea primară din noi.

Ca gheara se-nfige sub tâmplă,
auzi? – să te smulgi din astâmpăr,

din visul trudit, din hodină
desprinde-te-n salt de jivină

și treci ca năluca orbiș,
cu bezna sorbită-n hățiș.

E lupul atavic trezit,
cu sângele-n el răzvrătit,

cu ochii instinctelor treji,
cu urletul frânt în gâtlej.

Se-aruncă buiac în târcoale,
adulmecă urmele tale,
și pleacă,
și nu știe unde...
Răspunde!
Răspunde!..

El vine din veac să te cate,
de-a haitele, pe sfârtecate,

fugit din opreliști și pândă
cu foamea de tine arzândă.

Dar tu îl râvnești să te scape,
să-l ai ogoit și aproape?

Legea găzduirii

E din lut, dar e-nțeleaptă
cana asta care-așteaptă
s-o ridici în mâna dreaptă.

Meșterul ce-o frământase
i-a turnat în trup și-i arse
frumusețe noduroasă.

N-a lipit-o prea subțire,
dar i-a pus nărav în fire
dreaptă legea găzduirii.

Pe destoinici să-i aleagă,
să le dea tăria-ntreagă,
și scânteile din vlagă.

Dar dulceața ei cea bună
nu se bea ca la cârciumă,
în măscară și minciună.

De-o ciocneam ca pentru jimbă,
cu netrebnicul și strămbul,
s-ar fi spart demult în hârburi.